

Hoofdstuk 54

Lieve kleinkinderen,

Ik vertelde het jullie al eerder, veel mensen zeggen: 'Dood is dood en dan houdt alles op. Daarom, geniet van dit leven zoveel je kunt, want het leven is maar kort.'

Ook in de tijd van Jezus waren er in Jeruzalem mensen, een groep deftige en heel geleerde mannen, die deze theorie verkondigden. Zij noemden zich de Sadduceeërs. Volgens hen was dood, dood en God bestond niet.

De Farizeeërs in Jezus' tijd geloofden wel in een leven na de dood. Maar gelukkig hoefden zij zich daarover geen zorgen te maken. Met hen kwam het wel goed. Zij waren Joden, de nakomelingen van Abraham. En omdat Abraham na zijn dood naar de hemel was gegaan zouden zij na hun dood daar ook. Geen twijfel mogelijk!

En zorgde God in dit leven hier op aarde al niet heel goed voor hen! Niet voor niets waren ze zo rijk! Hun rijkdom hadden ze van God gekregen en ze moesten ervoor zorgen om tijdens dit leven nog zoveel mogelijk steentjes (geld) te verzamelen. Dat was de opdracht die ze van God gekregen hadden. Ja, daar geloofden ze in.

Speciaal voor de Sadduceeërs en de Farizeeërs (ook voor ons?) vertelde Jezus het volgende verhaal over het hiernamaals, zoals mijn moeder dat altijd zo zei. Wat gebeurt er met je na je sterven? Mijn moeder vertelde mij dat zij vroeger een dominee had gekend, die tegen stervende mensen zei: 'Tot ziens in het hiernamaals.'

Lieve kleinkinderen, hieronder staat een verhaal dat Jezus verteld heeft. Het is een gelijkenis, een verhaal met een diepe betekenis.

Ja, Jezus had een bedoeling met deze gelijkenis. Hij wilde met dit verhaal de mensen en ook ons waarschuwen: Hoe ga jij op deze wereld om met je geld, met je rijkdom?

Alleen maar: Ikke, ikke en de rest mag stikke?

Lieve kleinkinderen, voor alle duidelijkheid: Jezus wilde met dit verhaal ons niet vertellen hoe het in de hemel is. Niet dat overleden mensen in de hemel andere mensen op andere plekken kunnen zien en ook met hen kunnen praten. Niet dat ze met overleden mensen die niet in de hemel zijn kunnen communiceren. Als dat Jezus' bedoeling was geweest dan had Hij wel een ander 'verhaal' verteld.

Hoofdstuk 54 - De rijke man en de arme Lazarus - Lucas 16 : 19 - 31

Jezus vertelde het volgende verhaal. Een gelijkenis.

Ergens in het land Israël woonde een bijzonder rijk man. Hij had veel huizen, landerijen, vee en zoveel geld, dat hij het in zijn leven nooit op kon maken. Het huis waarin hij woonde was gewoon een paleis, zo groot en zo mooi en elke dag had hij zijn feestkleden aan. Het fijnste linnen en purper dat alleen koningen droegen.

Werken deed hij niet. Daarvoor had hij zijn knechten en een heel veel slaven. 'Zes dagen zal je werken,' stond er in de wet van Mozes. Maar daar hield hij zich natuurlijk niet aan. Hij liet zich de wet niet voorschrijven! Zelfs niet door een heilig man zoals Mozes was geweest.

Waarom zou hij zich ook druk maken over de wetten van Mozes en over godsdienst. God? Die bestond niet!

En bovendien, hij had alles wat zijn hartje begeerde. Alles wat maar met geld te koop was. En dat andere: het Heil des Heren en het eeuwige leven? Ja, wat moest je daarvan denken? De Farizeeërs, ja die deden hun uiterste best om de hemel te verdienen. Maar als er nu eens geen hemel was?

En de Sadduceeërs, die heel geleerde mannen, die waren ervan overtuigd, dat er na je dood niets was. Dan was alles uit en voorbij.

En deze erg rijke man? Hij wist het niet. Wat hij wel wist dat was **nu** op deze wereld genieten van alles wat hij had. Hij had er immers het geld voor. En wat had hij veel, ja heel veel. Een schitterend mooi huis, goed eten en drinken, prachtige kleren. Nu dan mochten anderen wat hem betrof na hun dood de hemel wel hebben.

In diezelfde stad waar deze rijke man woonde, was ook een bedelaar zonder vrienden en familie. En hij was ook nog eens erg ziek. Niet best allemaal. Hij kon niet meer lopen en zijn hele lichaam zat onder de zweren. Die zweren werden steeds erger. Zijn burens die het zelf ook niet al te royaal hadden, wisten eigenlijk niet wat ze met hem aan moesten. Een zieke man met zoveel open wonden kon je toch niet bij je in huis nemen! Je wist niet eens of het besmettelijk was en je moest er niet aan denken om zelf ook besmet te raken met die vreselijke zweren.

Met elkaar namen ze het besluit om deze arme zieke man weg te brengen. Maar waar naar toe? Eén van hen had een voorstel waar de anderen maar wat graag mee akkoord gingen. Met bed en al droegen ze hem naar het dure huis van die rijke man en voor de ingangspoort, nog op de openbare weg legden ze hem in de berm neer en gingen weer naar hun eigen huis terug.

In de keuken van die rijke man werd genoeg eten weggegooid en misschien dat die zieke arme man er iets van zou krijgen. Zo niet, dan was er nog niet veel verloren....

Die rijke man was over dit gebeuren niet zo best te spreken. Een erg zieke bedelaar lag voor de oprit van zijn huis. Elke keer wanneer hij in zijn dure draagkoets er langs kwam had hij er last van. Maar wat kon hij ertegen doen? De weg voor zijn huis was niet zijn eigendom en als hij die bedelaar daar weg zou laten halen dan moest hij voor hem zorgen. Dat deed hij maar niet. Wel schaamde hij zich voor zijn gasten wanneer zij langs die zieke bedelaar bij hem op bezoek kwamen. Eén troost, het zou niet lang duren. De bedelaar zou wel spoedig sterven.

En dat wist deze bedelaar zelf ook wel. Hij zou het niet lang meer maken. Daar was hij te ziek voor. Hij vond het ook niet erg, want hij was niet bang voor de dood. Ondanks al zijn ellende vertrouwde hij op God. Hij geloofde dat alles wat hij verkeerd had gedaan in zijn leven hem vergeven zou worden en dat hij na zijn sterven bij God in de hemel mocht komen.

Zijn ouders hadden hem vroeger de naam Lazarus gegeven. Een heel goede naam, want Lazarus betekent: ‘God is mijn hulp.’

En omdat hij dat geloofde kon hij alles verdragen. Hij jammerde en klaagde niet. Hij vervloekte de rijke man niet, wanneer die in zijn dure kleren bij hem langs reed, met de neus in de wind en net deed alsof hij hem niet zag.

Lazarus had niet eens met hem willen ruilen.

Maar dit leven viel hem wel zwaar. Hij was ook maar een mens. Hij had bijna altijd pijn. Nog erger dan de pijn was de honger. Soms dacht hij: ‘Als ik nog maar één keer mijn buik vol zou mogen eten, wat een weelde zou dat zijn.’

Dan lag hij daar stil langs de kant van de weg te wachten of heel misschien de slaven van die rijke man hem iets te eten zouden brengen.

Natuurlijk kwamen ze niet. Alleen de honden wisten hem te vinden. Wilde honden zonder een baas, die op straat leefden van afval. Lange tijden konden ze om hem heen sluipen, de rode tongen uit hun bek, de wrede tanden bloot.

Al dichter kwamen ze bij hem net alsof ze wisten dat hij geen kracht meer had om hen weg te jagen. Nee, hij kon geen steen meer optillen, laat staan ermee gooien.... Een paar van de brutaalsten kwamen vlakbij en likten zijn open wonden. Vreselijk veel pijn deed dat. Maar hij bleef doodstil liggen. Bij de minste beweging zouden ze misschien doorbijten. Een wonder dat ze dat nog niet gedaan hadden.

Toen kwam er een dag dat de arme Lazarus stierf en dat de honden kregen waar ze al zo lang op gewacht hadden. De mensen haalden hun schouders op en liepen weer verder. Geen begrafenis! Dat was bijna het ergste dat een mens kon overkomen. Maar ze hadden altijd al gedacht dat God boos op die man was ook al heette hij Lazarus. Zo'n naam hielp dus ook al niet. En dit was dus voor die man het laatste.

De vrome burgers van de stad konden het niet weten dat dit voor Lazarus niet het einde was, maar het begin van een nieuw leven. Zelfs een heel blij begin! Want diezelfde dag toen de wilde honden vochten om het dode lichaam van Lazarus droegen engelen van God zijn ziel naar boven, de hemel in.

Niet lang daarna stierf ook die rijke man. De hele stad liep uit toen deze man naar de begraafplaats werd gebracht. Nog nooit eerder had men bij een begrafenis zoveel rouwklagers en zoveel muzikanten gezien. Nog nooit eerder hadden er zoveel mensen achter een lijkwagen aangelopen. En ook nog nooit eerder was een maaltijd na een begrafenis zo overvloedig geweest. Dit was wel even anders dan een aantal weken eerder met Lazarus!

En er was nog iets dat anders was dan toen bij de dood van Lazarus. Nu waren er geen engelen. Maar dat wisten de mensen niet. Lazarus had op God vertrouwd en was behouden. De rijke man had God niet lief gehad en ging daarom verloren.

Toen de rijke man in het dodenrijk (in het hiernamaals, zoals mijn moeder altijd zei) zijn ogen open deed, zag en voelde hij om zich heen alleen maar vuur. Hij had nooit gedacht dat dit mogelijk was. Maar het was toch de waarheid. En het ergste van alles was nog dat het zijn eigen schuld was dat hij hier was!

Waarom had hij op aarde toch niet beter geluisterd en zijn leven veranderd? En nu was het te laat.... Nu moest hij de straf ondergaan voor alle verkeerde dingen die hij op aarde gedaan had. Hoe lang zou hij hier gestraft worden? Dit kon toch niet eeuwig zo doorgaan?

Nee, eeuwig duren kon dit niet. De heidenen, ja die moesten eeuwig branden. Dat hadden zij verdiend, leerden de Farizeeërs. Maar hij was een Jood, een zoon van Abraham. Over een bepaalde tijd wanneer hij hier lang genoeg gezeten had, dan zou Abraham komen en hem helpen en hem toch nog naar de hemel brengen. Ja, zo leerden de Farizeeërs het en zo moest het zijn.

De Sadduceeërs, die geloofden niet dat er na de dood nog een leven was.... Die dwazen.... Die stommelingen.... O God, deze vlammen, deze hitte was verschrikkelijk..... En hij had zo'n verschrikkelijke dorst....

En daar zag hij in de verte de hemel geopend en aan het hoofdeinde van een tafel, op een ereplaats lag aartsvader Abraham. Hij zag hem duidelijk. Dit kon niet missen, deze persoon was Abraham, de vriend van God, de vader van alle

Joden. Nee, hij kon nu nog niet naar hem toegaan, dat was te snel. Maar dat hij vader Abraham mocht zien, dat Abraham aan hem dacht, dat was al een grote troost!

Nu wist hij zeker dat hij hier niet eeuwig hoefde te blijven, dat er toch nog hulp voor hem zou komen. Abraham zou hem uit deze vreselijke ellende halen....

Maar zag hij dat nu goed? Hoe kon dat? Was dat werkelijk die arme man Lazarus die daar naast Abraham lag? Ja, dat was hem. Hij zag het nu heel duidelijk. Wie had dat nu kunnen denken! Op aarde totaal niet in tel en nu lag hij naast Abraham in de hemel. Ja, als hij dat geweten had dan had hij het thuis wel anders gedaan. Dan was er in zijn groot huis wel een kamertje over geweest, waar die arme zieke Lazarus had kunnen liggen. En eten voor Lazarus was er ook wel in overvloed geweest. Eén mond meer of minder te eten geven dat maakte geen verschil.

Maar nu was het te laat. O, schrok hij. Als Lazarus hem nu eens zag en hem bij God aanklaagde.... Maar dat zou hij niet doen. Hij, de rijke man had hem toch nooit kwaad gedaan en Lazarus was een goede man. Dat kon niet anders, want anders had hij nu niet naast Abraham aan die hemelse tafel gelegen.

En Abraham zou natuurlijk ook niet kwaad op hem zijn. Hoe kon je nu in de hemel boos zijn aan de tafel van God? Hij zelf zou nu niet naar Abraham kunnen gaan. Dat was te vroeg. Maar heel misschien zou Abraham Lazarus naar hem toe willen sturen....

En met heel luide stem riep hij: 'Vader Abraham, heb medelijden met mij. Ik heb zoveel pijn in dit helse vuur. Stuur Lazarus naar mij toe. Laat hem met zijn vinger een druppeltje water op mijn tong leggen.'

Maar uit de hoge hemel vandaan antwoordde Abraham: 'Mijn zoon, jij hebt het toch goed gehad tijdens je leven terwijl Lazarus het slecht had? Nu wordt hij getroost, maar jij moet pijn lijden. Bovendien is er een diepe afgrond tussen ons. Daardoor kunnen wij niet bij jullie komen, en jullie kunnen niet bij ons komen.' De rijke man boog zijn hoofd en alle hoop verdween uit zijn hart. *'Niemand van ons kan ooit bij jullie komen....'*

Nu wist hij dat zijn lot bezegeld was en dat zelfs Abraham hem niet kon redden uit dit vreselijke vuur.

Dat ook kinderen van Abraham verloren konden gaan....

Maar waarom had nooit iemand hem dat verteld! Dat was niet eerlijk. En zijn vijf broers die nog in zijn huis woonden en ook in alle weelde leefden. O, als zij hier ook zouden komen dan zouden ze hem verwijten dat hij hen niet had gewaarschuwd. Dat mocht niet gebeuren! Zijn schuld was al groot genoeg.

En nog een keer riep hij met luide stem naar Abraham: 'Wilt u dan alstublieft Lazarus naar mijn familie sturen? Laat hem mijn vijf broers waarschuwen.

Anders komen zij ook hier net zoals ik en dat zou verschrikkelijk zijn!'

Maar Abraham antwoordde: 'Je broers hebben de wet van Mozes en de boeken van de profeten. Laat ze daar maar naar luisteren en zich bekeren.'

De rijke man schudde zijn hoofd. Die boeken had hij zelf ook wel gelezen maar had het nooit kunnen geloven.

En bijna verwijtend zei hij: ‘Nee, vader Abraham, daar luisteren zij niet naar. Dat deed ik ook niet. Mijn broers zullen pas hun leven veranderen als er een dode naar hen toekomt.’

Nog één keer sprak Abraham: ‘Je zegt dat je broers niet luisteren naar Mozes en de profeten. Dan zullen ze ook niet luisteren naar iemand die opstaat uit de dood.’

Deze gelijkenis van Jezus was wel een heel ernstige waarschuwing. Niet alleen voor Sadduceeërs en Farizeeërs, maar aan het adres van alle mensen van vroeger en van nu.

Sadduceeërs, weet heel goed: *Dood is niet dood* zoals jullie leren. Na je sterven is je leven niet voorbij.

En Farizeeërs, *vertrouw niet op jullie geld*, want dan komt het met jullie niet goed. Zelfs vader Abraham kan jullie dan niet redden.

Niet alleen de mensen van vroeger maar alle mensen die dit verhaal van Jezus lezen kunnen hiervan leren, zijn gewaarschuwd.

Ook wij moeten alle vertrouwen hebben in de Here Jezus, die veel rijker is dan die rijke man uit dit verhaal, maar die om ons te helpen nog armer werd dan die arme, zieke Lazarus.

Dat de rijke man een nakomeling van Abraham was, hielp hem niet. Net zoals het ons niet zal helpen wanneer wij alleen maar lid van een kerk zijn. Wij moeten Jezus boven alles lief hebben.

En wanneer wij in hem geloven en alles van hem verwachten dan zullen we misschien wel veel lijden en verdriet in ons leven krijgen, maar dan mogen we zeker weten dat de engelen ook één keer ons naar de hemel zullen dragen waar niet Abraham, maar Jezus zelf op ons wacht.